

Spet čista

Dawn Nelson
(po resnični zgodbi)

Zgodba se je zgodila v ZDA.

Emily je stala v vodi z očetom in se nasmehnila. Tedne je čakala na ta dan! Srce ji je razbijalo, ker se še nikoli prej ni potopila pod vodo. Toda bila je tako navdušena, da se bo krstila, kakor se je Jezus Kristus.

Zaprta je oči in poslušala, kako je oče izrekel krstno molitev. Potem si je zatisnila nos, zaprla oči in upognila kolena, ko jo je oče potopil v vodo.

Oče jo je hitro dvignil ven in voda je odtekla z nje. Emily si jo je morala obrisati z oči, vendar se je smehljala. Zdaj se je počutila drugače. Navdal jo je nov občutek sreče. To je hotela čutiti vedno!

Oče jo je močno objel. *Vem, kako obdržati ta dober občutek, je pomislila Emily. Vse, kar moram narediti, je, da se odločam za to, kar je prav, in da sem kot Jezus Kristus!* Čutila je gotovost, da to lahko naredi.

Ko so se vrnili domov, je Emily iz avtomobila stekla k vhodnim vratom. Tudi njen štiriletni brat Jonah je naredil tako. Prav ko je Emily prišla do vrat in jih začela odpirati, jo je Jonah zgrabil za krilo in jo potegnil nazaj – močno.

»Ne!« je zavpila Emily. Krilo mu je iztrgala iz rok. Potem mu je zaprla pot, da ni mogel vstopiti prvi. Bila je zelo jezna!

Niti en dan se nisem mogla odločiti za to, kar je prav! Je pomislila Emily.

Nenadoma se je zdrznila. Navdal jo je strašen občutek. Umaknila se je in Jonahu dovolila vstopiti.

»Oprosti!« je zaklicala za njim. Pravkar se je napačno odločila. Odrešenik na Jonaha ne bi zavpil. Kako je lahko že naredila napako? Njenega novega srečnega občutka ni bilo več.

Vse sem uničila, je pomislila. Niti en dan se nisem mogla odločiti za to, kar je prav!

Naslednji dan je bila nedelja. Ko se je Emily pripravljala za cerkev, je razmišljala, kako je zavpila na Jonaha. Še vedno se je počutila grozno.

Škof je na zakramentnem sestanku Emily prosil, naj stopi za govorniški pult. Potrdili jo bodo. To je pomenilo, da bo dobila dar Svetega Duha. Usedla se je na stol. Oče ji je nežno položil roke na glavo.

Emily je zaprla oči, ko je oče začel. Slišala ga je reči besede: »Prejmi Svetega Duha.«

Emily je še naprej poslušala.

»Emily, vselej pomni, da se zaradi Jezusa Kristusa lahko pokesaš, ko sprejmeš napačno odločitev,« je rekel oče. »Vsakič, ko vzameš zakrament, se lahko spomniš zaveze, ki si jo sklenila, ko si se krstila. Ponovno mu lahko obljubiš, da mu boš sledila.«

Ko je oče blagoslov končal, je bila Emily srečna in mirna. Vedela je, da ji Sveti Duh govori, da bo vse v redu. Bilo je v redu, da ni popolna. Zaradi Jezusa Kristusa in njegove odkupne daritve se lahko pokesa in ji je odpuščeno! Bilo ji je žal, ker je zavpila na Jonaha, in nebeški Oče je vedel, da se bo še naprej trudila.

Emily se je nasmehnila, ko sta se z očetom vrnila na sedeža. Sledil je zakrament in Emily se ga je veselila. ●

Ko se na pot zavez podamo s krstom, si predstavljam, da nebeški Oče vsakemu od nas pravi podobno: »Ti si moj ljubi otrok, nad katerim sem vesel. Vztrajaj.«

Dale G. Renlund, »Z zavezami do Božje moči«, *generalna konferenca*, apr. 2023.